

[Inger Merete Nordentoft.]

at man i de samme lande ikke anvender mere end 7 og 8 pct. til opdragelsesmæssige og sociale formål. Jeg føler mig derimod ikke foruroiliget, når jeg ser, hvor stor en procentdel af udgifterne der i de nationer, jeg sætter min lid til, Sovjetunionen og folkedemokratierne, anvendes til de samme formål, for dér ser jeg, at forholdet tipper over, så at man anvender en langt mindre del til oprustning, end man anvender til opdragelsesmæssige og sociale formål.

Så har man — og det beklager jeg — åbenbart fået den opfattelse, at jeg ville gå imod lovforslaget. Jeg udtalte, at jeg ville ikke sige andet om lovforslaget, end at det forekom mig at være forkert at lægge udgifterne på lejerne. Jeg har ikke udtalt mig imod forslaget og imod, at man gennemfører sikkerhedsforanstaltninger, men jeg har udtalt mig imod, at man fra den danske rigsdags side ikke gør en aktiv indsats for bevarelsen af freden.

Op så kan det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard sige, at det er ikke det, der er på programmet i dag. Nej, men hvornår er det på programmet, hvis man ikke benytter de lejligheder, hvor der er tale om krig, til at tale om freden? Hvorfor skal det være nedsættende for min ære som kvinde, at jeg vover at tale om freden i det danske folketing? Hvorfor skal jeg finde mig i, at man i journalisternes loge snakker op, medens jeg taler, således at det er vanskeligt for mig at gennemføre min tale, uden at der bliver grebet ind overfor forstyrrelsen fra formandens side? Hvorfor er det at tale om freden noget, som man fra alle sider har lov til at gøre grin med og latterliggøre?

Det at tale om freden må dog i virkeligheden være vor vigtigste opgave i dag, hvor vi fra alle sider er enige om, at der er en krigsfare. Hvis jeg ikke var enig i, at der var en krigsfare, ville jeg jo ikke tale om freden. Jeg er enig i, at der er en krigsfare, men jeg hævder, at der er så mange og så stærke kræfter, som i dag kæmper for freden, at det er muligt at vinde freden, og jeg hævder, at det er vigtigt for os, at vi også fra Danmarks side slutter os til fredskræfterne og går ind for at vinde freden. Vi kan ikke blot gudhen-

givent sige: der er en krigsfare, og vi må lave beskyttelsesforanstaltninger, så at vi kan slippe så godt igennem krigen som muligt, og vi må lave oprustning, så at vi kan kæmpe så effektivt som muligt. Det er det, der forekommer mig at være forkert.

Indenrigsministeren (Smørum): Jeg tror ikke, nogen her i det høje ting har noget imod, at det ærede medlem taler om fred, og jeg har heller ikke set, at nogen har forhindret det ærede medlem i at føre sin tale igennem. Men det, man har noget imod, er, at det ærede medlem fremstiller det parti, hun tilhører, som fredsbevarende og alle andre mennesker som indstillet på at fremkalde en ny krig.

Det ærede medlem siger, at hun ikke har noget imod det foreliggende lovforslag. Nej, men det, der interesserede os i denne sag, var at høre, om det ærede medlems parti vil være med til at gennemføre forslaget, og det har vi ikke hørt noget om.

Det ærede medlem sagde, at der var ikke nogen grund for hende til at trække den udtalelse tilbage, at det var lejerne, der skulle betale udgifterne ved civilforsvarsforanstaltningerne. Jo, vi skal prøve at stille tingene rigtigt op. Jeg for mit vedkommende har ikke lagt skjul på, at lejerne vil kunne få større udgifter til husleje, når dette lovforslag er gennemført, men forhøjelsen vil i forhold til lejens størrelse være et ganske minimalt beløb. Derfor er det ikke rigtigt af det ærede medlem at give det udseende af, at det er en enkelt gruppe, der skal betale civilforsvarsforanstaltningerne, og andet indtryk kunne man ikke få af det ærede medlems første indlæg.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

M. Larsen: Da der fra flere sider er udtrykt ønske om udvalgsbehandling, vil jeg foreslå, at lovforslaget henvises til et udvalg på 15 medlemmer.